

Arrest

nr. 94 277 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, dient op 26 januari 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 april 2012 vragen de Belgische autoriteiten aan het Verenigd Koninkrijk om de overname van de verzoeker op grond van artikel 9.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 6 juli 2012 aanvaarden de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, in toepassing van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening, de overname van de verzoeker.

1.4. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt :

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M.I.

geboren te S. , op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (1) toekomt, met toepassing van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 26/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten en geboren te zijn op 20/08/1982.

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 08/03/2012 verklaart betrokkene dat hij op 25/01/2012 Pakistan heeft verlaten en met transit te Bahrein per vliegtuig naar Frankrijk is gekomen. Vervolgens zou hij per bus naar België zijn gekomen. Hij verklaarde dat met een vals paspoort reisde dat geregeld werd door de smokkelaar. Gevraagd naar een paspoort, stelt betrokkene niet over een paspoort te beschikken.

Op 19/04/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 06/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening). Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten op 18/05/2012 dat betrokkene op basis van de vingerafdrukken geïdentificeerd werd en in het Verenigd Koninkrijk onder dezelfde identiteit gekend is. Aan betrokkene werd een visum afgeleverd dat geldig was van 09/06/2010 tot 14/10/2011. Nadat betrokkene met deze gegevens geconfronteerd werd op 19/07/2012, verklaart betrokkene dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk is geweest. Hij beweert dat hij wel een paspoort had waarin verlopen visa stonden voor Frankrijk en Canada. Hij verklaart dat hij zijn paspoort terug moest inleveren bij de Pakistaanse autoriteiten na zijn reizen naar deze landen. We merken op dat de vingerafdrukken werden gecontroleerd en betrokkene gekend is bij het Verenigd Koninkrijk. De verklaringen van betrokkene in dit verband zijn weinig geloofwaardig. Betrokkene legt kopies voor van militaire briefwisseling tussen december 2010 en december 2011. Het betreffen enkel kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Betrokkene legt verder nog een aanbevelingsbrief voor gedateerd 19/12/2011 en een gefaxte kopie van een brief waarin betrokkene als deserteur wordt gerapporteerd. Van deze kopie kan evenmin de authenticiteit niet worden vastgesteld. Geen van deze documenten kan de aanwezigheid van betrokkene in Pakistan op die momenten aantonen.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen, stelt betrokkene dat het de keuze was van de smokkelaar. Betrokkene vermeldt geen redenen te hebben met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen. We merken op dat Het Verenigd Koninkrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene

voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. In verband met zijn gezondheid vermeldt betrokkene enkele problemen (stress, slaapproblemen en depressief). Er zijn geen medische attesten in het administratief dossier van betrokkene aanwezig. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk."

Tegen de bevelscomponent van deze beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dient de verzoeker op 5 september 2012 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tevens een beroep tot nietigverklaring in, dit beroep is gekend onder het rolnummer 107 100. Bij s' Raads arrest nr. 94 269 van 21 december 2012 werd dit beroep verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen meldt de verweerder dat de verzoeker op 13 september 2012 werd overgedragen aan het Verenigd Koninkrijk en werpt hij, in verwijzing naar artikel 39/59 van de vreemdelingenwet, de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Dit belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn (cf. RvS 10.06.1997, nr. 66.657bis; RvS 10.06.1997, nr. 66.659).

In casu werd aan verzoeker het verblijf geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten teneinde overgedragen te worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker werd gerepatrieerd op 13.09.2012, wat betekent dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, terwijl verzoeker nalaat aan te geven welk belang hij nog zou hebben bij een verblijf in België, nu kan worden aangenomen dat verzoeker zijn asielrelaas zal hebben uiteengezet ten aanzien van de Britse asielinstanties.

In deze omstandigheden is het nochtans aan verzoeker om aan te tonen welk voordeel hij nog heeft bij onderhavige procedure (zie RvV 06.01.2012, nr. 72 796; RvV 18.10.2010, nr. 49 692). Verzoeker toont echter niet aan welk belang hij nog zou kunnen hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat hier zelfs niet op in.

De vordering dient dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij gebrek aan belang.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting van 19 november 2012 voert de raadsman van de verzoeker aan dat de verzoeker, ook wanneer de bevelscomponent reeds is uitgevoerd, zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure.

De Raad aanvaardt *in casu* dat de verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening. Uit de bewoordingen van het enig middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij diende op 26 januari 2012 een asielaanvraag die in het behandelingsproces in de Dublin II-filter bleef steken.

Verwerende partij neemt de bestreden beslissing op grond van artikel 9, 4 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 omdat zij meent niet verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Zij heeft een overnameaanvraag tot het Verenigd Koninkrijk verricht op basis van de teruggevonden vingerafdrukken genomen in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoekende partij zou een visum van 9 juni 2011 tot en met 14 oktober 2011 voor het Verenigd Koninkrijk gehad hebben maar nooit in het Verenigd Koninkrijk zijn geweest.

Verwerende partij weet daarentegen dat verzoekende partij een verlopen visa voor Frankrijk en Canada had.

Verzoekende partij is met het vliegtuig uit Pakistan via Bahrein naar Frankrijk gevlogen.

Deze gegevens lenen zich niet voor de toepassing van artikel 9, 4 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Voormelde artikel luidt:

Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijftitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een Lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de Lidstaten niet heeft verlaten.

In casu is verzoekende partij in het bezit geweest van een visum voor het Verenigd Koninkrijk maar heeft zij dit visumrecht nooit gebruikt en is zij nooit daadwerkelijk naar het Verenigd Koninkrijk gegaan.

De voorwaarden van artikel 9, 4 van voormelde Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 kunnen niet in overeenstemming met deze feiten gebracht worden opdat zij er haar steun zou in vinden.

Er is daarom in toepassing van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 geen enkele reden voorhanden om verzoekende partij naar het Verenigd Koninkrijk te sturen.

Verzoekende partij heeft daarentegen toegegeven dat hij via Frankrijk België binnenkwam maar zij werd geen vragen over een eventuele terugkeer naar Frankrijk gesteld.

Bij gebreke van een onderzoek van de feiten met betrekking tot Frankrijk kan verwerende partij geen verantwoordelijk voor de asielaanvraag worden toegeschoven.

Verwerende partij is daarom verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

De motieven van de bestreden beslissing om de asielaanvraag van verzoekende partij niet te behandelen zijn daarmee kennelijk niet deugdelijk. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Om voormelde redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt ook de feitelijke grondslag weergegeven, met name de vaststelling dat België overeenkomstig de Dublin-II-Verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt. De verweerder heeft in de bestreden beslissing tevens op duidelijke wijze de feitelijke elementen aangegeven waarom *in casu* het Verenigd Koninkrijk de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en heeft in zijn beslissing tevens concreet onderzocht of er gegronde redenen waren voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt door de verzoeker rechtstreeks gelinkt aan de schending van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening. Deze onderdelen van het enig middel zullen samen worden onderzocht.

Artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.”

Volgens de verzoeker kon geen toepassing worden gemaakt van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening omdat hij *in casu* in het bezit is geweest van een visum voor het Verenigd Koninkrijk maar hij dit visum nooit heeft gebruikt en nooit daadwerkelijk naar het Verenigd Koninkrijk is gegaan. De verzoeker meent dat er in toepassing van de Dublin-II-Verordening geen enkele reden voorhanden is om hem naar het Verenigd Koninkrijk te sturen. Hij merkt op dat hij te kennen gaf dat hij via Frankrijk België binnen kwam, maar dat er geen vragen werden gesteld over een eventuele terugkeer naar Frankrijk. Bij gebrek aan een onderzoek met betrekking tot Frankrijk, zou de verweerder verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. De verzoeker leidt hieruit een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening af.

Waar de verzoeker argumenteert dat hij nooit naar het Verenigd Koninkrijk is gegaan, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot loutere beweringen waarmee hij bovendien enkel de verklaringen herhaalt die hij ten overstaan van de diensten van de verweerder reeds aflegde tijdens het interview van 19 juli 2012 (zie het verslag van het Dublininterview dd. 19 juli 2012, vraag 21, opgenomen in het administratief dossier). Met deze loutere affirmatie gaat de verzoeker echter volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Wat betreft de toepassing van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening bevat de bestreden beslissing de volgende motivering: *“Op 19/04/2012 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 06/07/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening). Het Verenigd Koninkrijk informeerde de Belgische autoriteiten op 18/05/2012 dat betrokkene op basis van de vingerafdrukken geïdentificeerd werd en in het Verenigd Koninkrijk onder dezelfde identiteit gekend is. Aan betrokkene werd een visum afgeleverd dat geldig was van 09/06/2010 tot 14/10/2011. Nadat betrokkene met deze gegevens geconfronteerd werd op 19/07/2012, verklaart betrokkene dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk is geweest. Hij beweert dat hij wel een paspoort had waarin verlopen visa stonden voor Frankrijk en Canada. Hij verklaart dat hij zijn paspoort terug moest inleveren bij de Pakistaanse autoriteiten na zijn reizen naar deze landen. We merken op dat de vingerafdrukken werden gecontroleerd en betrokkene gekend is bij het Verenigd Koninkrijk. De verklaringen van betrokkene in dit verband zijn weinig geloofwaardig. Betrokkene legt kopies voor van militaire briefwisseling tussen december 2010 en december 2011. Het betreffen enkel kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Betrokkene legt verder nog een aanbevelingsbrief voor gedateerd 19/12/2011 en een gefaxte kopie van een brief waarin betrokkene als deserteur wordt gerapporteerd. Van deze kopie kan evenmin de authenticiteit niet worden vastgesteld. Geen van deze documenten kan de aanwezigheid van betrokkene in Pakistan op die momenten aantonen.”* Hieruit blijkt dat de verweerder de verklaringen van de verzoeker dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk is geweest en dat hij via Frankrijk naar België is gereisd, in rekening heeft genomen en dat hij deze verklaringen op grond van de bovenstaande elementen ongeloofwaardig bevond. De vaststellingen die de verweerder deed, zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker op geen enkele wijze weerlegd. Bovendien geeft de verzoeker in de uiteenzetting van het middel zelf aan dat de verweerder *“een overnameaanvraag tot het Verenigd Koninkrijk (heeft) verricht op basis van de teruggevonden vingerafdrukken genomen in het Verenigd Koninkrijk”*. Het feit dat in het Verenigd Koninkrijk vingerafdrukken werden genomen van de verzoeker valt uiteraard niet te rijmen met zijn bewering dat hij nooit in het Verenigd Koninkrijk is geweest.

Waar de verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen herhaalt, zonder hierbij ook maar in het minst in te gaan op de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, betracht hij met zijn betoog een nieuwe beoordeling te verkrijgen van de criteria zoals voorzien in de Dublin-II-Verordening voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De Raad dient echter te benadrukken dat hij, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoeker brengt in het kader van het onderhavige beroep geen enkel concreet element bij dat aan kan tonen dat de verweerder op basis van de hierboven weergegeven elementen op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoeker asielaanvraag, die overeenkomstig artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening aan het Verenigd Koninkrijk toekomt. Met zijn uit loutere affirmaties opgebouwde betoog, toont de verzoeker dan niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dat deze gegevens niet op een correcte manier werden beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch maakt hij een schending van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DE GROOTE